

ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΜΙΑΣ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Κώστας Καραμάρκος

Είναι οντολογική ανάγκη να θέλεις να αρθρώσεις το δικό σου λόγο και τη δική σου φωνή, για να ακουστείς, για να επικοινωνήσεις, για να διεκδικήσεις δικαιώματα, για να αναδείξεις τις δικές σου ανάγκες, το δικό σου πολιτισμό, τη δική σου γλώσσα.

Τί είναι μια εφημερίδα; Ένας ζωντανός οργανισμός, ένας συνεχής διάλογος των ανθρώπων που τη βγάζουν και των ανθρώπων που τη διαβάζουν, ένας μικρός και μεγάλος κόσμος ταυτόχρονα, είναι. Οδοδείκτης, φάρος και ραντάρ μαζί, καθρέφτης μιας ολόκληρης εποχής και μιας ολόκληρης κοινωνίας, είναι. Αποτύπωμα στο χρόνο, υλικό και ψηφιακό στις μέρες μας ίχνος, σημάδι πως κάποτε υπήρξε μια εποχή, μια ανθρωπογεωγραφία, μια κοινωνία, ένας πολιτισμός που είχε συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, που διάβαζε και καταλάβαινε τη ζωή, την κοινωνία, τον κόσμο ολόκληρο, από συγκεκριμένες συντεταγμένες και οπτικές γωνίες, είναι.

Μια ομογενειακή εφημερίδα όπως ο ΚΟΣΜΟΣ του Σύδνεϋ, τώρα, που σταματάει την έκδοσή του αυτήν την εβδομάδα μετά από 40 χρόνια ζωής, δεν είναι απλώς όλα τα παραπάνω.

Μια ομογενειακή εφημερίδα, ένα ομογενειακό μέσο ενημέρωσης γενικά, ήταν και εξακολουθεί να είναι, συν τοις άλλοις, μια επιχειρηματική ή συνεταιριστική πρωτοβουλία, είναι όμως και μια...

Είναι μια οντολογική ανάγκη αυτών που βρέθηκαν ως μετανάστες και ως μετανάστριες, ως δημογραφική, γλωσσική, πολιτισμική, πολιτική και άλλη μειονότητα στην Αυστραλία στην περίπτωση μας, να δηλώσουν παρόν στο δημόσιο χώρο της νέας τους πατρίδας. Είναι οντολογική ανάγκη να θέλεις να αρθρώσεις το δικό σου λόγο και τη δική σου φωνή, για να ακουστείς, για να επικοινωνήσεις, για να διεκδικήσεις δικαιώματα, για να αναδείξεις τις δικές σου ανάγκες, το δικό σου πολιτισμό, τη δική σου γλώσσα.

Τώρα που η πρώτη μεταναστευτική γενιά οδεύει προς το βιολογικό της τέλος, τώρα που η ελληνική γλώσσα οδηγείται στο πε-

ριθώριο στην Αυστραλία, ή είναι δεύτερη γλώσσα για τη συντριπτική πλειοψηφία της ομογένειάς μας, τώρα, ανεξάρτητα από τις δυνατότητες της ψηφιακής και άλλης τεχνολογίας, τώρα, έφτασε και η ώρα συρρίκνωσης της επιρροής, ή και του θανάτου των ομογενειακών εντύπων και μέσων ενημέρωσης και επικοινωνίας.

Λυπάμαι ιδιαίτερα, για το κλείσιμο της εφημερίδας Ο ΚΟΣΜΟΣ, όπως τη γνώρισα την τελευταία δεκαετία, με συντονιστή έκδοσης το Γιάννη Δραμιτινό. Όχι γιατί φιλοξενούσε άρθρα γνώμης μου, αλλά πρωτίστως γιατί στις μέρες του Γιάννη, Ο ΚΟΣΜΟΣ που γνώρισα και φιλοξενήθηκα, ήταν ένα έντυπο που σε κάθε του έκδοση, καθώς και με τις βραβευμένες του ειδικές εκδόσεις των τελευταίων χρόνων, προσπαθούσε, απευθυνόμενος στο αναγνωστικό του κοινό, να αναβαθμίσει με τρόπο σοβαρό και υπεύθυνο το μέσο ενημερωτικό, αισθητικό και αναστοχαστικό παρονομαστή των αναγνωστών και των αναγλωστριών του.

Η εφημερίδα, επί συντονισμού Γιάννη Δραμιτινού, δεν ακολούθησε μόνο το συνηθισμένο πεπατημένο δρόμο των ομογενειακών μέσων ενημέρωσης. Που λειτουργούν τις περισσότερες φορές ως βήμα άκριτης και χωρίς ιεράρχηση, γνωστοποίησης δράσεων και πράξεων, φορέων και ατόμων του ομογενειακού μας μικρόκοσμου, που τις περισσότερες φορές ικανοποιούν τις σεβαστές ανθρώπινες, κοινωνικές και επικοινωνιακές ανάγκες των παροικιακών πρωταγωνιστών, χωρίς όμως να αφήνουν ιδιαίτερο αποτύπωμα στην ευρύτερη παροικία, χωρίς να βοηθούν ευρύτερους στρατηγικούς στόχους. Στόχους, όπως για παράδειγμα η καλύτερη και μεγαλύτερη δυνατή μακροπρόθευσή μας, ως ξεχωριστή, ετερόδοξη, πολύμορφη και πολιτισμικά και αισθητικά πλούσια κοινοτική ομάδα, σε συνεχή

αναστοχαστικό διάλογο όχι μόνο με τον εαυτό μας, αλλά και με την ευρύτερη κοινωνία της Αυστραλίας.

Ο ΚΟΣΜΟΣ που γνώρισα ήταν αναστοχαστικός, είχε άποψη για τα παροικιακά, κυρίως για τα πολιτισμικά, και κατανοούσε σε αρκετά μεγάλο βαθμό τις φανερές ή κρυφές δυναμικές της ελληνοαυστραλιανής κοινότητας, καθώς και το τί θα μπορούσε να γίνει, για να βελτιωθεί η συνθήκη της.

Το τέλος της εφημερίδας όμως, δεν έφτασε μόνο γιατί η πρώτη γενιά στην οποία απευθύνονταν, οδεύει προς το δικό της βιολογικό και ιστορικό τέλος. Ή, γιατί υπάρχουν άλλα πιο ανταγωνιστικά ομογενειακά μέσα ενημέρωσης και επικοινωνίας, που συνεχίζουν δίγλωσσα, ή μόνο χρησιμοποιώντας την κυρίαρχη γλώσσα της ελληνοαυστραλιανής κοινότητας, τα Αγγλικά.

Η εφημερίδα κλείνει, νομίζω, και γιατί ως παροικία, ως κοινότητα, δεν έχουμε εκείνα τα κοινωνικά, μορφωτικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά, που θα επέτρεπαν κάποιον «ευεργέτη», ή φιλόanthρωπο, να την κρατήσει στη ζωή, χωρίς ιδιαίτερα μεγάλο για αυτόν οικονομικό κόστος, γιατί θα θεωρούσε πως Ο ΚΟΣΜΟΣ είχε μια ξεχωριστή ταυτότητα χρήσιμη και ωφέλιμη για την ευρύτερη ελληνοαυστραλιανή ομογένεια του Σύδνεϋ. Υπάρχουν πολλά άτομα ελληνικής καταγωγής, με αξιοζήλευτη οικονομική επιφάνεια, που αν η παροικία μας είχε άλλες ταξικές και κοινωνικές καταβολές, ίσως θα ενδιαφέρονταν να σώσουν, την εφημερίδα.

Εύχομαι, ότι δεν έγινε για τη σωτηρία της εφημερίδας Ο ΚΟΣΜΟΣ, να γίνει για να σωθούν ή για να αναδειχθούν η ελληνική γλώσσα, οι ελληνικές και οι ελληνοαυστραλιανές σπουδές στην Ωκεανία, ο ελληνοαυστραλιανός πολιτισμός, κ.α.